

18-ий ЯНУАРИЙ

Сгбгнахме се рано за пжть, нъ настоятеля не рачи да ни пустане безъ кафе; трѣбваше да го слушаме. За да задоволимъ пакъ стареца, ний оставихме по-колкото ни даде ржка помощъ за черквата и се раздѣлихме приятелски съ добрия монахъ.

Менъ ми се чини, че такъвъ видъ герои труженници потраиватъ. Когато стареца говореше за рѣшението си, да защищава мѣнастиря отъ баши бозуцитѣ, при което старешитѣ му счи блѣщѣха като на младъ мамъкъ, азъ неволно си припомнихъ отдавна миналитѣ времена, когато и нашитѣ монахи съ честь се защищаваха задъ стѣнитѣ на Троицко-Сергиевската лавра отъ вѣнкашния и вѣтрешенъ неприятель.

Отъ мѣнастиря св. Никола най напредъ трѣбва да се мине прѣзъ една тѣснина, по течението на сѣщата оная планинска рѣчица; слѣдъ, двѣ версти пжть, преминахме по хубавъ единъ камъненъ мостъ на лѣвия ѱ брегъ и наченахме да се катеримъ по стрѣмна камениста височина; тукъ настигнахме единъ взводъ отъ четири фунтовата батарея, който отиваше за Елена да се съедени съ своята батарея. Трудъ невъобразимъ! Взводния командиръ, съвѣсѣмъ още младъ единъ момъкъ, идва му да заплаче отъ гнѣвъ и нетърпѣние: «Какво да сторѣж, полковникъ, какъ ви се струва, вѣрвимъ двѣ денонощия и всичко 7 версти сме извѣрвеле отъ манастиря св. Илия!»

Трудно е да се опредѣли точно, колко версти именно вѣрвѣхме по тѣснината, нъ вѣрното е това, че ако бѣ нй прелѣдвалъ Сулейманъ паша, слѣдъ Еленскитѣ загуби, то ний щѣхме да видимъ белата си, тѣй като единствения тѣсенъ пжть бѣше препълненъ отъ множеството кола на бѣженцитѣ жители.

Яковецката тѣснина, съ красотата на планинския си изгледъ, много напомнюва нѣкои мѣста отъ Хавъ вѣйския проходъ. Тѣснината излиза въ широка една долина, която се пресича отъ широката и бистра рѣчица Яковецъ. Дѣсния ѱ възвисенъ хълмистъ брѣгъ е покритъ съ джбовъ лѣсъ. Отъ неотдавнашнитѣ дѣждове рѣката се тѣй разлѣла, щото изгубихме много време, до дѣто да намѣримъ брода; разказ-